

Gülşah Elikbank

MAVİ DAĞ

© KARAKARGA YAYINLARI 334

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

MAVİ DAĞ

Gülşah Elikbank

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Editör: Merve Akıncı Almaz

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: 2011

2.-3 Baskı: 2013

4. Baskı: 2016

5. Baskı: Ekim 2020 KaraKarga

ISBN: 978-625-7217-19-4

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Şişli / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 karakargayayinlari

 karakargayayinlari

 karakargayayin

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 48625

MAVİ DAĞ

Gülşah Elikbank

İçindekiler

KURTULUŞ	9
<i>Birinci Bölüm</i> KANLI MESAJ	11
<i>İkinci Bölüm</i> SİHİRLİ SÖZLER.....	23
<i>Üçüncü Bölüm</i> KIŞ GÜNEŞİ.....	77
<i>Dördüncü Bölüm</i> TEHLİKELİ YAKINLAŞMA	159
<i>Beşinci Bölüm</i> TÜNELLER	193
<i>Altıncı Bölüm</i> ŞİFACI.....	245
<i>Yedinci Bölüm</i> İHANET	285
<i>Sekizinci Bölüm</i> SAVAŞ TAMTAMLARI	313

KURTULUŞ

İlerliyorum
Yasaklığın krallığında
Dikenli yolların ayazında.
Gözlerim yüreğim gibi kapalı
Ne yöne baksam
Sessizlikle karşılanıyorum
Sensizlikle yüzleşiyorum.
İlk yaz yağmurunun kollarında
Yalnızlığı ardımda bırakıp koşuyorum
Kalabalıklara.
Adımlarım hızlandıkça yaklaşıyorum sana.
Şimdi
Dönsen de gelsen de
Geçmiş
Silsen de silmesen de
Kurtuluşum
Aydınlığın şövalyesinin kılıcının ucunda.
Işığın tenime değdikçe
Hayalime yerleştikçe
Canım yanıyor
Kanım akıyor...
Ölsem de kalsam da
Var oluşum
İki dudağının arasında.
Şimdi
Dönsen de gelsen de
Geçmiş
Silsen de silmesen de
Kurtuluşum
Aydınlığın şövalyesinin kılıcının ucunda.

Birinci Bölüm

KANLI MESAJ

Mavi Dağ'a ulaşmak için yola çıkmalı tam bir gün olmuştu. Her ne kadar tüm yolu Kayra'nın elini sımsıkı tutarak yürüdüsem de yorgunluktan ayak tabanlarım sızlamaya ve şişmeye başlamıştı. Kayra bana ve diğerlerine -sanırım en çok da Fimes'e- belli etmeye çalışsa da okyanus yeşili gözleri, altlarına düşen mor halkalarla solgunlaşmaya yüz tutmuştu. Etrafıma her baktığımda Sofis evlendikleri gün başlarına gelen bu talihsizlikten yakınıyor ve gelinliğinin kuyruğunu öfkeyle çekiştiriyordu. Noran onun yakınlıklarından bunalmış halde damatlığının yakasını bir sağa bir sola çekiştiriyor, göz göze geldiğimiz nadir anlardaysa ellerini yardım ister gibi havaya kaldırıp beni gülümsetmeye çalışıyordu. Yola o kadar ani çıkmıştık ki ne bir planımız vardı ne de erzağımız. Ruh hallerimiz de hesaba katılırsa hiçbirimiz -Sofis dışında- yol boyunca doğru düzgün konuşmamıştık. Ne daha önce Mavi Dağ'a gitmiştim ne de dedemden dinlediğim hikâyelerde yerini öğrenmiştim. Eğer bir gün o hikâyelerin hayatımı yönlendireceğine dair en ufak bir fikrim olsaydı, dedeme daha detaylı sorular sorardım ama o zamanlar anlattıklarının kendi hayal dünyası olduğunu düşünüyordum. Bir gün tamamen gerçeğe dönüşüp yaşamımı bir bilinmezlik yumağına çevireceklerini nereden bilebilirdim ki!

Kendi kendime, hikâyelere gereken önemi vermediğim için kızarak söylendiğim sırada Fimes'in elleri ceplerinde bana sırtıttığını görünce biraz afalladım.

“Seni güldüren şeyi öğrenebilir miyim?” diye sordum zoraki bir gülümsemeyle. Ama yüzüme kondurduğum gülümseme, söz konusu sesim olunca, pek işe yaramışa benzemiyordu. Zira sesim, susuzluktan kuruyan dudaklarımın nedeniyle çatallaşarak ve gereğinden yüksek çıkmıştı. Zamansız çıkışım birden herkesin dikkatini bana çevirmişti, özellikle de bu yolculuktan başından beri nefret eden Luna'nın. Zaten her zamanki gibi soruma Fimes'ten önce o cevap vermişti.

“Halimize bakınca kim olsa güler sanırım! Ama konu sen olunca, her şey istediğin gibi ilerliyor olmalı,” dedi kaşlarını çatarak.

O anda onlardan çalarak geliştirdiğim tüm yetenekleri tek tek ve ağır ağır Luna'nın üzerinde denemek için içimde müthiş bir istek duydum. Beni durduran neydi ki? Kasabaya ayak bastığımdan beri benden hoşlanmamıştı. Doğrusu benim de ondan pek haz zettiğim söylenemezdi. Özellikle de sürekli olumsuz düşünmesi, her an moralimi bozmak için fırsat kollaması beni çıldırtıyordu. Ama artık ona daha fazla saygı göstermek zorundaydım. Çünkü Fimes liderliği bıraktığından beri Süfenklerin başında o vardı. Benim de bir Süfenk olduğum hesaba katılırsa benim de liderimdi. Gerilen ortamı yumuşatmak her zamanki gibi Aneko'ya düşmüştü. Yaşlı ayaklarını sürüye sürüye yanıma geldiğinde onun bu bir günde daha da ihtiyarladığını fark ettim.

Şüphesiz içlerinde yeteneğini kullanmaya en çok ihtiyaç duyan oydu. En azından gündüz aydınlığında yola bir kedi olarak devam edebilseydi hem bizi yavaşlatmaz hem de daha az yorulurdu. Aneko'ya bakıp onun için endişelenirken o da Luna ile aramızdaki gerilimden telaşlanmış gibiydi.

“Nil, lütfen, şu anda son ihtiyacımız olan şey kendi aramızda yaşanacak bir kavga,” diye beni uyardı yüzündeki kırışıklıkları daha da belirginleştiren kaygılı bir bakışla.

“İyi de ben başlatmadım ki,” diyerek Aneko’ya çocuklar gibi itiraz ederken, Kayra hafifçe elimi sıktı. Sanırım bu sessiz kalmamı istediği içindi. Ama o kadar gergindim ki bu isteğine uymam mümkün olmadığı gibi daha da gerildim ve öfkem ona yöneldi.

“En azından arabamı almama izin verseydin bu kadar yorulmazdık,” diye sitem ettim. “Üstelik o zaman bu ıssız yolları kullanmak yerine anayolu deneyebilirdik,” diye ekledim uykusuzluktan gözlerimi ovuşturarak.

“Nil, Mavi Dağ’a dikkat çekmeden ulaşmaya çalışıyoruz. Zaten senin son model araban olmadan da yeterince dikkat çeken bir grubuz,” diye cevapladı Kayra eliyle diğerlerini işaret ederek.

Gerçekten de halimize bakınca sirkten kaçmış gibi görüldüğümü kabul etmeliydim. Yüz elli yaşında, yürümekte bile zorlanan Aneko’nun hemen yanı başında on iki yaşında gibi görünen yaşıtı Nisa, geçtiğimiz tozlu yollar yüzünden beyazlığını yitirip grileşen gelinliği içindeki Sofis, gayet şık kıyafeti kırış kırış hale gelen Luna, giydikleri takım elbiselerin ceketlerini çıkarıp gömleklerinin kollarını kıvrıran Kayra, Fimes ve Logis, damatlığı hırpani bir hal alan Noran... Sanırım içlerinde sadece ben normal bir görünüme sahiptim. Ne de olsa ilk kez garip içgüdülerime kulak verip, evden çıkarken sırt çantamın içine bir kot pantolon ve basit bir tişörtle spor ayakkabı koymuştum. O an bunu neden yaptığımı dair bir fikrim olmasa da “Günebakan” ismini gerçek anlamda hak ettiğimi düşünmeye başlamıştım. Artık yüzümü ne yöne çevirsem bela da orada oluyordu! On sekiz yıllık sakin hayatım bir anda Michael Bay filmine dönüşmüştü sanki. Kayra’ya dikkat çektiğimiz konusundaki endişesi için tam hak vereceksen yine de araba kiralayarak anayolları kullanabileceğimiz geldi aklıma. Maddi anlamda bir sorunumuz yoktu. Kredi kartım yanımdaydı ve herhangi bir limit kısıtlamam yoktu. Bize istediğimiz her türlü ekipmanı

ve konforu sağlayabilirdi. Bunu nasıl da düşünememiştim! Kasabada para hiçbir işe yaramıyor olabilirdi ama benim dünyamda açamayacağı kapı yoktu.

“Aşkım, aslında düşündüm de eğer daha yolumuz çoksa neden birer araba kiralamıyoruz. Bu Mavi Dağ’a hem daha hızlı hem de daha rahat ulaşmamızı sağlamaz mı?” diye sordum olabildiğimce sevimli bir halde. Kayra sanki bu önerimi diğerlerinin duymasını istemezmiş gibi fısıldayarak cevapladı beni.

“Canım, bunu elbette yapabilirdik ama Supay’ın neler yapabileceğini bilmiyoruz. Mavi Dağ’a gideceğimizi tahmin etmiş olmalı. Bu nedenle de bizi engellemek için muhakkak bir planı olduğu kanısındayım. En güvenlisi, kimseye görünmeden ve birbirimizden ayrılmadan varmak,” diye açıkladı.

Supay’la Kader Bulutu olduğu o karanlık zamanlarında epeyce vakit geçirmiştim ve tüm bu vakitlerde onun acımasızlığına, zalimliğine bolca tanık olmuştum. Ama tüm bunları bu kadar kısa sürede planlayabileceğini sanmıyordum. Özellikle de kasabada yeniden kurmaya çalıştığı eski hayatıyla ne kadar meşgul olduğunu düşününce...

Yürüdüğümüz yol bir otobanın alt kısmıydı, yani tellerin gerisinde kalan ve mecbur kalmadıkça akli başında hiçbir insanın kullanmayacağı kısmı. Bulduğumuz açığı itibariyle yoldan geçen arabaların bizi görmeleri mümkün değildi. Nisa’nın elinde Mavi Dağ’a ulaşmanın yolunu gösteren bir harita vardı. Haritaya göre üç ayrı koldan dağa gitmek mümkün gözüküyordu. Biz bu üç yoldan en ıssız ve en zorlu olanı seçmiştik. Bu yüzden bir anda karşımızda beliren otoban polislerini görünce hepimiz oldukça şaşırдық. Yolun aşağı kısmında bir kaza olmadığı sürece onların bulunduğumuz engebeli ve tozlu bölgeye girmeleri beklenmezdi. Onları görür görmez Kayra öne atıldı ve beni her zamanki gibi arkasına

alarak uyardı.

“Onlarla konuşma işini bana bırak,” diye adeta emretti.

Daha ona cevap veremedi Fimes de Kayra'nın yanı başında yerini aldı ve bu sefer buz mavisi gözlerini hepimize dikerek geride kalmamız için ikaz etti.

“Bu adamları hiç gözüm tutmadı, herkes her şeye hazırlıklı olsun,” dedi. Kasabada her an karşımıza çıkan tuhafliklardan sonra biraz paranoyak olmasını anlıyordum aslında.

İkisinin de bedenlerinin aldığı gergin duruş her an kavga etmeye hazır olduklarını gösteriyordu. Yetenekleri olmadan, silah taşıdıklarından emin olduğum polisler karşı bir şansları olduğunu hiç sanmıyordum. Ayrıca henüz polislerden kaçmamızı gerektirecek bir suç işlememiştik. Fimes'in ayakkabısının yan tarafından çıkardığı bıçağı fark etmedilerse hâlâ polislerle konuşarak oradan ayrılmamız mümkün olabilirdi. Kasabada yapılan çatışmalarda kimse hapse girmiyor olabilirdi ama burada durum farklıydı. Sicil dosyama olur olmadık suçlar yazılmasına fırsat vermeye hiç niyetim yoktu. Bu yüzden sorunu kendi yöntemlerimle, medeni bir şekilde çözmeye karar vermiştim. Elimle Kayra ve Fimes'i hafifçe yana iterek aralarında kendime bir yer açtıktan sonra fikrimi onlarla da paylaştım.

“Beyler, bence bu ufak pürüzü bana bırakın. İzleyin ve konuşarak da bazı şeylerin halledilebileceğini öğrenin,” dedim dağılan saçlarına çeki düzen vermeye çabalarken. Kendimce en sevecen gülümsememle, karşımızda yol ortasında park etmiş polislerin arabasına yöneldiğimde hissettiğim ani acı birden olduğum yere çöküp kalmama neden oldu. Acının kaynağı omzumdu. Dehşetle haykırarak omzuma dokunduğumda elimin kan içinde kalmasıyla ancak ne olduğunu anlayabilmiştim. Vurulmuştum! Polisler bana bilerek, kasten ateş etmişlerdi. Üstelik bir silahım bile yoktu.